

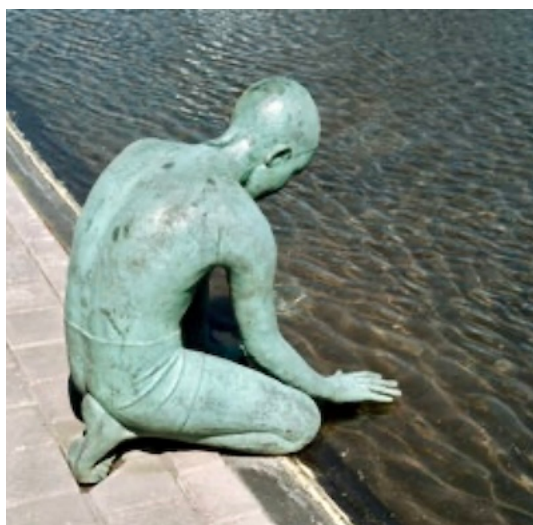
När en tyst vind sveper över en stilla sjö

Oerhört fascinerande är det rörelsemönster som uppstår när en tyst vind sveper över en stilla sjö. Att se hur vattenytan svarar på vindens beröring med en mjuk, böljande krusning fyller oss med förundran och nyfikenhet. Det är som ett samtal utan ord, ja som början på en ny värld. Det här fenomenet på vattenspegeln kan uppstå därför att varje samtalspart är beredd att för ett ögonblick hålla sig tillbaka till förmån för den andre - och samtidigt anpassa sig till sin motparts sätt att vara. Så blir vind till vatten och vatten blir vind för en kort stund och det är det som vi upplever som så fascinerande och förnyande.

På liknande sätt är det när himmel och jord får mötas. Det är inte ofta vi bevittnar detta. Vi är mestadels ensidigt - och ibland högljutt - upptagna med antingen den ena eller andra av dessa två parter och därför döva för den ljudlösa dialog som ständigt pågår emellan. Men i bön och andakt kan vår lyhörddhet för detta stilla under vakna. Här växer vår förmåga att iakta hur bevingade himmelskvaliteér om och om igen sveper in och nuddar vid våra jordeangelägenheter - som i sin tur svarar med att ödmjukt forma sig efter andra lagbundenheter än de egna.

Midsommartiden låter oss på ett speciellt sätt ana hur dessa polariteter hängivet dyker in i varandra och förenas, hur himmel blir till jord och jord till himmel. Den låter oss bevittna hur den ohörbara kommunikationen mellan motsatserna blir till en kommunion, som förkunnar början på en ny värld - på Guds Rike som en gång ska komma i sin härlighet.

Ylwa Breidenstein

Lova Herren, min själ!
Mäktig är du, Herre, min Gud,
i höghet och härlighet är du klädd,
du sveper dig i ljus som i en mantel.
Himlen har du spänt ut som ett tält,
ovan skyn har du timrat din sal.
Du gör molnen till din vagn
och far på vindens vingar.
Du gör vindar till dina sändebud
och eldslågor till dina tjänare.
Jorden har du ställt på stadig grund,
den kan aldrig i evighet rubbas.
Urhavet täckte den som en klädnad,
vattnet stod högt över bergen.
Det flydde för ditt rytande,
när du dundrade tog det till flykten,
uppför bergen, ner i dalarna,
och stannade där du bestämt.
Du satte en gräns för vattnet:
aldrig mer skall det täcka jorden.
Du låter källor rinna upp och bli till strömmar
som forsar fram mellan bergen.
De ger vatten åt alla markens djur,
vildåsnor släcker där sin törst.
Vid dem häckar himlens fåglar
och sjunger bland täta löv.
Du vattnar bergen från din sal,
jorden mättas av allt vad du ger.
(Psaltaren 104:1-13)

